

VERSLAG VAN DE
LEZING VAN
23.02.2005

HOE GEZOND
IS ZIEK ZIJN?

Franc Müller

WijzeR
Stichting
Voor spirituele groei en bewustwording

Welkom! Ik ben altijd heel dankbaar als ik ergens mag spreken, mijn ideeën mag delen en ik hoop dat het voor u vruchtbaar zal zijn.

Ik heb de lezing een wat ongewone titel gegeven en dat doe ik met opzet, omdat ik vind dat in onze samenleving eigenlijk een volkomen verkeerd beeld is ontstaan van wat ziekte en gezondheid is.

Daarvoor wil ik u meenemen in mijn manier van denken en in mijn ervaring als genezer. Ik heb op verschillende manieren met mensen gewerkt, ik heb een praktijk als homeopaat, daarvoor heb ik 8 jaar als muziektherapeut gepraktiseerd met zeer moeilijk opvoedbare kinderen en in de psychiatrie, ik heb als psychotherapeut de nodige ervaring, dus ik heb wel het een en ander gezien op dat gebied.

Voordat ik met u mijn gedachte over ziekte en gezondheid kan delen, moet ik u eigenlijk meenemen naar dat wat ziek is, namelijk de mens. Dat is één van de problemen in onze Westerse samenleving in de laatste 200 – 300 jaar. In de ontwikkeling van de geneeskunst is men in toenemende mate gaan kijken naar het ziektebeeld en het ziekteproces als zodanig en steeds minder gaan kijken naar de mens die ziek is. Dat is iets wat je in onze tijd in sommige opzichten ziet onttaarden.

Ik had van de week een schokkend consult met een patiënt, een man die in het ziekenhuis in het midden des lands was aangekomen omdat hij een beginnende diabetes had. Hij had een wond aan zijn grote teen die maar niet wilde overgaan en de betreffende arts heeft de voet onderzocht en gezegd ‘nou het zit onder de nagel en als die nagel eraf gaat dan gaat het verder wel goed. Dus wacht maar totdat hij eraf valt’. Dat heeft hij gedaan maar de wond ging niet over, dus terug naar de dokter. Dat zijn een stuk of 20 – 30 bezoeken geweest waarin die arts uitsluitend antibiotica heeft voorgeschreven en verder niet heeft ingegrepen terwijl het overduidelijk was dat deze teen aan het afsterven was, ik heb de foto’s gezien.

Uiteindelijk heeft het niet handelen en het verkeerd handelen van deze arts ertoe geleid dat deze man alle vijf tenen is kwijt geraakt en inmiddels een klompvoet heeft omdat er een abces in de voet ontstond, die ging tunnelen waardoor dus allerlei wonden ontstonden. En dat alleen maar omdat hij de rapporten van de radioloog heeft genegeerd die zei ‘er zit een abces en ik neem waar dat de vaten in het been niet goed zijn’. Dat heeft hij naast zich neergelegd omdat hij alleen maar bereid is te kijken naar de voet en niet naar de rest van het organisme van de mens.

Dit is een cru verhaal en het komt gelukkig niet zo heel veel voor, maar het is wel iets wat je aan het denken zet en al die verhalen door de jaren heen hebben mij in toenemende mate aan het denken gezet.

Voordat we bij het stukje komen wat is nou ziekte en wat is gezondheid en wat heeft het nou eigenlijk met elkaar te maken, wil ik u eerst meenemen naar hoe de mens in elkaar zit en wat de mens is. Dat wil ik doen vanuit de hele dagelijkse praktijk, maar ik zal ook wat filosofische gedachten op u loslaten.

Ik wil daarmee beginnen op een wat ongebruikelijke manier, ik ga een tweetal kleine stukjes muziek voor u spelen en wil u vragen om in uzelf eens na te gaan: wat doet zo’n stukje mij nou? Wat roept het in me op? Wat voor sfeer heeft het?

Ik zal u zo uitleggen waarom ik dat doe.

Het eerste stukje komt uit het Noorden van Argentinië en wordt door de mensen in de zaal omschreven als ‘melancholisch’ en ‘ontspannen’.

Iemand heeft het voor mij eens heel karakteristiek benoemd: ‘Ik vind het de sfeer van een zwoele zomeravond na een warme dag hebben’. Ik vond dat heel treffend omschreven en het

grappige is dat we dat allemaal kunnen ervaren, het doet dus iets bij ons van binnen. Daar ga ik zo meteen iets meer over vertellen, ik ga eerst voor u het andere stukje spelen.

Het tweede stukje heet 'lágrima', het Spaanse woord voor een traan, de componist heeft het geschreven na het verliezen van zijn geliefde en de sfeer van het stuk wordt door de mensen in de zaal omschreven als 'romantisch' en 'triest'.

Waarom doe ik dit nou? Om u te laten ervaren dat niet alleen muziek, maar ook heel veel andere zintuiglijke indrukken direct tot ons gevoelsleven spreken. Muziek is daarin natuurlijk heel bijzonder omdat ook fysiologisch gezien het muzikale eigenlijk de meest directe verbinding tussen de binnen- en de buitenwereld is.

Als je kijkt naar de weg die het geluid volgt via het trommelvlies, de gehoorsbeentjes, de vloeistoffen van het slakkenhuis en daar zitten haartjes die zijn verbonden met zenuwtjes. Elk haartje is ingericht op een andere trilling, dus elke toonhoogte heeft in uw oor zijn eigen haartje waardoor het gaat trillen. Daardoor kunnen we al verschillende tonen van elkaar onderscheiden

Dus als ik hier speel breng ik de lucht in beweging, vervolgens uw trommelvlies, uw gehoorsbeentjes, het water in uw slakkenhuis en de haartjes. Die haartjes prikkelen een zenuw, dus de beweging wordt omgezet in een zenuwimpuls, die gaat naar de hersenen en dan hoort u de toon pas.

Eigenlijk een heel bijzonder proces wat er plaats vindt en die zenuwverbinding is de kortste in ons lichaam, de meest directe weg van de buitenwereld naar de binnenwereld en u heeft er geen verweer tegen. U kunt hooguit uw vingers in uw oren stoppen en dat helpt ook nog maar voor een deel, want een deel van het geluid blijft toch tot u doordringen. Als de trommelvliezen, dus het buitenste gehoorkanaal dicht is, blijft het geluid via de schedel toch nog op een bepaalde manier doordringen en op die reactie die het in u oproept heeft u al evenmin verweer tegen.

Die kan ik niet bepalen, ik kan mijn best doen om zo mooi mogelijk te spelen, maar de reactie die er komt die zit in u, die zit niet in mij, die zit wel in de compositie en de soort klanken die er geproduceerd worden. Zo is het eigenlijk met al uw zintuiglijke indrukken, alleen het ene zintuig gaat directer naar binnen dan het andere.

Ik heb nog een voorbeeld, ik ga u twee verschillende foto's laten zien en dan stel ik u diezelfde vraag: wat roept zo'n foto in u op?

De eerste foto is de vreugde van het voorjaar in mijn tuin, de kersenbloesem. Als u dat nou ziet, wat roept zo'n foto dan in u op?

De mensen in de zaal noemden 'vrolijk', 'verlangen', 'schoonheid' en 'je wordt er blij van'. Er zullen niet veel mensen hier somber van worden, dit is ook weer zo'n zintuiglijke indruk.

Nu een totaal andere foto, een gang in een antroposofisch conferentieoord in Lochem. Wat doet dit met u?

De reactie uit de zaal was 'saai' en 'somber', maar ook 'ruimte' en 'rustgevend'.

Ik laat het zien omdat het zo'n mooi contrast geeft met die kersenbloesem en het roept dus iets totaal anders in ons op. Het beantwoordt voor sommige mensen ook aan een andere behoefte of roept misschien zelfs aversie op. Dan zie je dus dat ook visuele indrukken ons direct in ons gevoelsleven aanspreken en dat was waar ik naartoe wilde.

Dat geldt eigenlijk voor elke zintuiglijke indruk die wij hebben vanaf het moment dat het zenuwstelsel in ons organisme ontstaat, dan zijn we drie weken na de conceptie en vanaf dat moment begint het zenuwstelsel te werken, vanaf dat de eerste primitieve zenuwcellen er zijn. Het is zelfs zo, dat heeft een onderzoek laten zien, dat de organisatie van ons zenuwstelsel wordt beïnvloed door de emoties van onze moeder.

Ik heb er in mijn praktijk een paar prachtige voorbeelden van gezien, ik kreeg ooit een kindje in behandeling met eczeem en verlatingsangst. Het was bijna een modelhuwelijk wat die ouders hadden, er was gewoon in dat gezin helemaal niets aan de hand en ik heb me een ongeluk gezocht hoe dat kind, 2-3 jaar oud, nou toch aan verlatingsangst kwam.

Ik kon het echt niet vinden en op een gegeven moment vertelde de moeder dat dit haar derde huwelijk was, ze had twee eerdere relaties gehad en die waren jammerlijk geëindigd. Daaruit waren twee andere kindertjes en ze was deze man tegen gekomen en natuurlijk stapelverliefd op hem geworden, anders krijg je niet nog een kindje. Uiteindelijk was zij ook met hem getrouwd, maar op het moment dat ze van dit jongetje zwanger werd was die relatie zo'n 2-3 maanden oud en had zij een gevoel van 'dit is veel te vroeg. Ik weet nog niet of het blijft, ik heb twee van die verschrikkelijke relaties achter de rug, ik durf eigenlijk nog niet, ik wil nog niet zwanger zijn.'

Daar heeft zij een week of 2-3 mee geworsteld. Je moet je voorstellen, je weet niet gelijk vanaf de conceptie dat je zwanger bent, als dat kind een week of vier oud was had zij zich als het ware aan de situatie overgegeven: 'het zal wel goed zijn, het is goed, kom maar'.

Dus vanaf dat moment waren zij samen in blijde verwachting, het kindje werd geboren en vol liefde ontvangen en toch had hij verlatingsangst. Toen zij dat vertelde begreep ik wat er aan de hand was en heb ik dat kindje een geneesmiddel gegeven voor afwijzing, toen ging het eczeem over en ook de verlatingsangst verdween. Inmiddels is het een vrolijk en blij mannetje van een jaar of vijf.

Dat laat dus zien dat wij vanaf het moment dat het zenuwstelsel zich ontwikkelt, beginnen zintuiglijke indrukken op te doen en dat werkt op ons in. Het is een illusie om te denken dat de indrukken die wij opdoen in het dagelijkse leven geen invloed op ons zouden hebben. Alles wat u meemaakt en wat u tegenkomt maakt indruk op u, doet iets van binnen met u, maar het overgrote deel van die indrukken verdwijnt onder de oppervlakte van het bewustzijn, zo is ons zenuwstelsel God zij dank ook ingericht.

Er is een klein centrum in de hersenen, de thalamus en dat is onze filter die zorgt ervoor dat al die indrukken niet zo ontzettend binnen komen. U moet zich voorstellen dat u zich bewust zou zijn van de ademhaling van iedereen hier in de zaal, dan zou u zich niet meer met mijn woorden kunnen verbinden, want dat zouden veel te veel zintuiglijke indrukken zijn. Toch bent u in staat om het te horen, maar de thalamus zorgt ervoor dat die informatie gelukkig naar de achtergrond verdwijnt.

Het is eigenlijk heel wonderbaarlijk dat het zo georganiseerd is en het is heel fijn dat het zo georganiseerd is, maar al die indrukken die we opdoen en niet alleen door te kijken, te horen en te voelen, maar ook alle straling waar we mee te maken hebben, al die waanzinnige reclamebeelden die we op de televisie tegenkomen, het geblèr op de radio, de herrie van de auto's en de luchtverontreiniging, alles heeft invloed. Sommige van die dingen zijn heilzaam, andere dingen niet en we moeten maar zien dat we ons ermee uitzetten en daar komen we precies in dat gebied van ziekte en gezondheid.

Voor dat ik daarin verderga wil ik u nog een graadje dieper laten kijken naar die wereld van de zintuigen, want over welk stuk van de mens hebben wij het hier net met deze twee oefeningen gehad? Wij hebben het over het horen en het kijken gehad en waar komt dat terecht? Wat gebeurt daar van binnen mee?

Als u terugdenkt aan dat stukje gitaarspel, u gaat eerst met uw gevoel reageren en er dan over denken. En dat is precies wat er met elke zintuiglijke ervaring gebeurt die boven de drempel van de thalamus uitkomt en in uw bewustzijn terechtkomt. Zou u dat niet doen dan zou uw ervaring geen enkele betekenis krijgen.

Nog een voorbeeld: Wat ziet u?

Antwoord uit de zaal: een glas

Nee, dat ziet u niet, dat denkt u. Snapt u wat ik daarmee bedoel? Probeer eens zo exact mogelijk te omschrijven wat u ziet.

Antwoord uit de zaal: transparante materie

Dan moet ik opnieuw zeggen, dat ziet u niet, dat zijn denkbegrippen, die we hebben leren denken.

Wij kunnen niets over zintuiglijke waarneming zeggen zonder erover te denken en wij kunnen al helemaal niet erover communiceren met elkaar. U kunt alleen maar zien dat u iets ziet en op het moment dat u er iets over gaat zeggen bent u in uw denkproces terecht gekomen. Zo innig zijn die dingen met elkaar verbonden en als er dan ook nog koelwater inzit volgt er een volgende stap, in mijn geval de begeerte om een slok te nemen.

Dus u ziet dat er eigenlijk drie elementen heel innig met elkaar verbonden zijn, een gevoel, het denken en de begeerte, ook wel een aspect van de wil genoemd. Daarmee hebben we eigenlijk het geheim van de ziel omschreven, maar voor dat ik dat met u ga bekijken wil ik u een citaat van Hippocrates voorlezen, een grote genezer uit de vierde en vijfde eeuw voor Christus:

‘Wie niet weet hoe iedere invloed op een mens inwerkt die zal noch de gevolgen ervan leren kennen, noch de juiste voorschriften kunnen geven voor herstel van de gezondheid of voor een gezond leven’.

Het is een niet veel gebruikt citaat van Hippocrates, maar het geeft wel in essentie aan waar ik het vanavond met u over wil hebben. Als je niet weet hoe de mens in de wereld staat en hoe die wereld op de mens inwerkt, kun je ook niet begrijpen hoe ziekteprocessen ontstaan en kun je dus ook helemaal niets zeggen over hoe je hem moet genezen.

De zintuiglijke indrukken, wij hebben dus gezien dat het voelen is geweest, het denken en het willen. Dat zijn eigenlijk drie aspecten van de ziel. Nu komen we in een gevaarlijk gebied terecht, zoals ik u net al duidelijk heb gemaakt is alles wat wij zeggen over de dingen die wij waarnemen een denkbegrip. Ik neem waar dat u voelt, denkt en wilt en zeg dat het tot de ziel hoort. De ziel is dus een denkbegrip en is één van de woorden waarover in onze Westerse samenleving ongelofelijk veel spraakverwarring is. Dat heeft een oorzaak, ze wordt namelijk met de geest verward.

De oorsprong daarvan ligt ver terug in de geschiedenis bij het Concilie van Constantinopel, daar hebben de wijze heren Bisschop besloten, dat de mens voortaan geen geest en ziel meer heeft, maar uitsluitend een ziel. Want als je de grote bevolking wilt manipuleren en als je haar onder de duim wenst te houden dan is het lastig als zij een eeuwigdurende Goddelijke geest heeft, want je wilt graag dat zij in het systeem van de aflating terecht komt, dus is het handig als zij een zondige ziel heeft.

Ik ga even terug naar het oorspronkelijke begin, de geest. Het woord ‘geest’ is oorspronkelijk van het gotische woord ‘usgeisnan’ en dan zijn we midden in de polemiek van de kerk terecht gekomen, want er was in het derde en vierde eeuw van het Christendom het zogenaamde ‘Arianisme’. Dit was een stroming die de heilige triniteit niet erkende, want in Constantinopel van 325 hebben de kerkvaders besloten dat Jezus Goddelijk was, voor die tijd was dat niet zo. Arianisten zeiden ‘dat geloven wij niet, hij was een heel bijzonder mens met een Goddelijke boodschap, maar er is maar één God’.

Dus er was een strijd in de kerk en dat woord ‘geest’ was nou juist uit die Noordelijke stroming, het Arianisme afkomstig. ‘Usgeisnan’ wat ‘verbazen’, ‘uittreden’ of in ‘vervoering raken’ betekent, was eigenlijk de vertaling van het Latijnse ‘spiritus’, wat ‘adem’ of ‘inspireren’ betekent. Het werd in de Christelijke stroming gezien als datgene wat van

Goddelijke oorsprong was en in die hele menselijke organisatie terecht kwam om een leven op aarde te leven.

In datzelfde Concilie van 325 hebben ze gelijk even de reïncarnatie afgeschaft, daarvoor was in alle Christelijke geschriften de reïncarnatiegedachte heel gewoon, hij staat zelfs nog in het Nieuwe Testament.

De ziel heeft een zuidelijke oorsprong qua naam, hij komt uit het Latijns / Grieks 'salidus / salida', wat 'woonplaats', maar ook 'in- of uitgang' en 'onderkomen' betekent. In de vroegchristelijke geschriften, maar ook in de Gnostische geschriften van de Middeleeuwen en de Renaissance, vindt je die twee begrippen steeds terug als 'de geest woont in de ruimte die de ziel maakt', want het is een holle ruimte. Weet u nog, de ziel van een fles is een holte en daar past iets in.

In de spirituele stroming van het Oosten wordt ook steeds gezien dat er iets hooggoddelijks is, dat zich verbindt met andere materie en dat zielenkwaliteit heeft. Van die zielenkwaliteit kan het geesteswezen zich bedienen in het leven. Maar dat is niet toereikend, hij heeft meer nodig, want alleen met een zieltje kun je niet leven, hij heeft ook een lijf nodig, een lichaam.

Dat woord komt ook uit de Middeleeuwen en is opgebouwd uit het woord 'lijf' oftewel 'lijk', wat 'vlees' betekent en 'naam', wat 'omhulsel' betekent. En dat is nou precies hetgeen wat achter blijft als de ziel en geest het hier voor gezien houden, na pakweg 80 jaar leven, een 'lijchnaam', een lijk.

Als je de Middeleeuwse geschriften daarover gaat lezen, dan vind je, heel interessant, dat men zei: 'dit is niet anders dan materie die tijdelijk georganiseerd wordt, om te zorgen dat we kunnen leven op aarde'. Het gaat niet om het lichaam, dat is een voertuig, het gaat om de ziel en de geest, want die moeten ervaringen opdoen, zich leren ontwikkelen en zich verbinden met die stoffelijke wereld. Dat kan niet zomaar, daar hebben ze nog meer voor nodig, zo'n hoopje stof, zo'n hoopje moleculen kun je niet zo maar vanuit je ziel organiseren, daar heb je een 'levenskrachtenlichaam' voor nodig.

Daar beginnen de oude Egyptenaren en Grieken al over te spreken, Hippocrates heeft het erover, alle spiritueel georiënteerde genezers benoemen het steeds op verschillende manieren. Hahnemann, de grondlegger van de homeopathie noemt het 'dynamisch', ook wel 'energetische levenskracht'.

Dat is nou precies dat mysterieuze energielichaam, wat helderziende als aura kunnen waarnemen, waarin zich zielenprocessen afspelen die ook nog waarneembaar zijn, waar de acupunctuur en de homeopathie mee werkt en mensen met gevoelige handen kunnen waarnemen, dat er in die energieorganisatie soms blokkades zitten. Het is juist dat energielichaam die ervoor zorgt dat het lichaam, dat hoopje moleculen ook daadwerkelijk tot een levend organisme kan worden.

Als je gaat kijken naar de vier elementen dan kun je zien dat we met de mineralen wereld de organisatie van de minerale stof gemeen hebben, met de plantenwereld gemeen hebben dat we de stof organiseren en met de dieren wereld dat er ook nog eens voelen, willen en denken bij zit, alhoewel wij de grootste denkers van al die organismes zijn en alleen wij het zelfbewustzijn hebben op een manier waarop wij dat hebben en dat is een geestesaspect.

Ik ga het op een andere manier nog een keer voor u in beeld brengen, wij hebben dus de geest gehad, wij hebben de ziel, als elementen van de ziel hebben we het denken, het voelen en het willen gehad en vervolgens hebben we een levenskrachtenlichaam en een stoflichaam. Als je kijkt naar het stoflichaam dan heb je daarin vier elementen, ons hoofd is op een totaal andere manier georganiseerd dan ons borstgebied, ons buikgebied en onze ledematen.

Je kunt dus een soort driedeling in het menselijke organisme waarnemen, een driedeling van het levenskrachtenlichaam. Het grappige is, als je kijkt naar het energielichaam, dan kan je

daarmee corresponderend functionele energetische processen waarnemen. Dus je kunt zien dat de buik en de ledematen te maken hebben met de functie van de spijsvertering en het bewegen. Het borstgebied heeft te maken met de functie van het ademen en de bloedsomloop. Dat wil niet zeggen dat de bloedsomloop niet in ons totale organisme zit, maar het centrum is in het borstgebied. En natuurlijk hebben de zenuwwerking en onze zintuigen het centrum in ons hoofd.

Straks als we het wat meer over pathologie gaan hebben, ga ik hier naar terug verwijzen, want dan kun je zien dat ziekteprocessen zich soms in dit gebied en soms in dat gebied gaan afspelen.

Die andere driedeling die kenden we al en die loopt daaraan parallel, want het willen maakt gebruik van het ledematensysteem en de producten van de spijsvertering. Dus je ziet dan op zielenniveau dat er een correlatie is. Om te voelen, nou waar plaatst u uw gevoel? We spreken over ons hart en het zit hem in het bloed. En dat willen, nou dat is duidelijk.

Er is nog een andere driedeling die je eraan kunt hangen en dat is de driedeling van de geest en daar moeten we even nog wat hard werk voor verrichten. Ik begin bovenaan, intuïtie, wat is dat?

Een voorgevoel. Op grond waarvan kunt u dat voorvoelen? Waar komt dat gevoel vandaan?

U komt voor het eerst iemand tegen en u denkt 'er klopt iets niet'. Kent u dat? U heeft een simpele zintuiglijke waarneming gedaan en op basis van uw ervaring zegt iets uit uw onbewuste 'er is iets niet op z'n plaats, er klopt iets niet'.

Uw 'ik' weet op grond van de ervaringen in het zielengebied dat er iets niet in orde is, dat is een intuïtie en die is altijd gebaseerd op ervaring. Of die ervaring nou uit dit of een vorig leven is, da maakt niet uit, hij is altijd verbonden met dat wat u al als bagage bij zich heeft op dat moment in het leven. En dus zal uw intuïtie groeien in de loop van het leven, tenminste als u uw lesjes leert.

Het tweede is inspiratie, er zit het Latijnse woord 'inspirare' in en dat betekent 'inademing'. Hé, dat gebeurde er toch in dat middengebied, in dat gevoelsgebied, daar gebeurde die inademing toch? Om een inspiratie te hebben heb je een 'nu moment' nodig, inspiratie gebeurt nooit gisteren en ook niet morgen, dat is nu, altijd!

'Nou weet ik het', dat is inspiratie, dat plotselinge idee, die helderheid en dat gaat altijd gepaard met 'ha' – met een 'inspirare'.

En dan die imaginatie, wat is dat? Het is een voorstelling, een beeld. De echte imaginatie is niet van 'hoe zag de bank er thuis ook weer uit'? Maar dat is een beeld van iets wat nog niet is, iets wat in de toekomst ligt, mogelijk, als potentie. Elke kunstenaar weet dat hij inspiratie en imaginatie nodig heeft om iets tot stand te brengen en intuïtief weet hij of hij dat wel of niet kan. Imaginatie is altijd met de toekomst verbonden en altijd met de kwaliteit van de wil, want je kunt wel honderd imaginaties hebben, als je niets gaat doen, gebeurt er geen donder.

Ik ben een kind van de jaren 70, dat wil zeggen ik ben in de jaren 50 geboren, maar ik had mijn puberteit in de jaren 70 en kwam dus in de laatste stuiptrekkingen van de hippiecultuur terecht, waarin de Cannabis rijkelijk rondging. Zelf moest ik er niet zoveel van hebben, ik was een uitzondering, maar dat komt omdat ik een wat bijzondere geschiedenis achter de rug heb.

Ik ben namelijk zo helderziend als een deur geboren en daar had ik ontzettend last van, ik scheet in mijn broek van al die geestelijke wezens. Dus ik was heel dankbaar dat er rond mijn viertiende en oude Tai Chi man langs kwam en mij hielp om die deur dicht te gooien. Op dat moment had ik rust, maar ik had zoiets 'van dat spul moet ik afblijven want anders gaat het acuut weer fout'.

Misschien is dat wel één van mijn reddingen geweest want wat zag ik bij mijn vrienden en in mijn omgeving die dat spul gingen gebruiken, zij kregen de prachtigste imaginaties,

geweldige ideeën, diepe inzichten in hoe de dingen in elkaar zaten en zij wisten met z'n allen al lachend perfect hoe ze de hele samenleving moesten omvormen zodat we in een paradijs op aarde zouden leven. En ik maar wachten totdat ze het gingen doen, maar het bleef daarbij, want Cannabis verlamd de wil, de mensen gaan stil staan en het blijft maar imaginaties geven. Dat is een andere lezing 'de spirituele werking van de drugs'.

Het laat wel prachtig zien wat er gebeurt in een mens en dus uitsluitend met imaginatie ben je er niet, je moet hem wel verbinden met die wilsimpuls, de spijsvertering en de ledematen, je moet er letterlijk en figuurlijk energie instoppen en dan gebeurt er pas wat.

Je ziet dus hoe er door die vier delen van de mens heen een innige verbinding is. Ik heb het nog even in een schema gezet en zo zie je dat we vier wezensdelen van de mens kunnen waarnemen, dat zijn er nog veel meer, maar dit is werkzaam.

Je hebt de drie elementen van verleden, heden en toekomst. Het verleden met de intuïtie, het denken en het waarnemen in het energielichaam met het centrum in het hoofd.

Het heden is inspiratie met het ademen, het stromen van het bloed en het stromen van uw gevoel met het centrum in het borstgebied.

De toekomst is natuurlijk verbonden met onze wil en de beelden die we daarmee verbinden, maar we moeten er wel wat mee gaan doen en we moeten zorgen dat we de dingen die daar vandaan komen daadwerkelijk verteren.

Doen we dat niet krijgen we een probleem, daar kom ik zo meteen op.

Dan maak ik een sprong naar een heel ander stukje, ik heb nu zeg maar een soort grondslag gelegd om met u te kunnen praten over de manier waarop ik tegen het menselijk organisme aankijk. Nou klinkt dat allemaal prachtig filosofisch, maar hoe ziet het er nou in de werkelijkheid uit als je daar wat mee gaat doen?

Het betekent dat je moet gaan kijken als het nou allemaal op z'n plaats zit en goed werkt, als de mens gezond ontwikkelt is en niet teveel vergiftigd is met wat dan ook, wat gebeurt er dan eigenlijk in een menselijk organisme op het moment dat we met een ziekmakend impuls te maken krijgen? En daar krijgen we allemaal dagelijks mee te maken.

Ik heb dat in een soort schema gezet en je zou kunnen zeggen dat het menselijk organisme zo georganiseerd is dat het een beetje zwalkt, de ene dag is het een beetje beter dan de ander, maar over het algemeen gaat het allemaal wel.

En dan gebeurt er iets waardoor u uit evenwicht raakt, dat kan van alles zijn, een afkoeling, een emotie, toevallig de verkeerde bacterie of virus tegenkomen, er is altijd ergens een oorzaak. Dan begint een ziekteproces en dat proces heeft van nature een verloop in een soort boog. Dat wil zeggen het ziekteproces is eigenlijk al aan de gang op het moment dat u het merkt.

Per dag komen wij met een paar miljoen ziektekiemen, virussen en bacteriën, in aanraking via de luchtwegen, op de huid en in het huis. Geef uw vaatdoekje dat uw sinds twee dagen gebruikt maar eens aan een laborant, u wilt niet weten wat er allemaal in woont. En we kunnen het beet pakken zonder dat er wat gebeurt, wonderbaarlijk hè, maar soms gaat het fout. Dat heeft een oorzaak en daar komen we zo op.

Dan gaat er een proces plaatsvinden, want je moet gaan reageren op wat er gebeurt is. Of dat nou een emotioneel proces is, uw baas scheld u verrot of uw echtgenoot stapt met het verkeerde been uit bed en maakt een rotopmerking, u raakt uit evenwicht. Als het organisme gezond reageert ontstaat er dus een reactie op, dat heeft een hoogtepunt en daarna gaat het weer beter.

Het is een normaal proces en dat kent u van de verkoudheid en de griep, maar ook van de echtelijke ruzie, als het goed is. Als dat niet goed is dan strand uiteindelijk de relatie, maar

dan heeft het ook een einde, alleen duurt het dan iets langer voordat u over het hoogtepunt heen bent.

Dat geldt natuurlijk ook voor niet- ziekteprocessen, elk proces in het leven heeft een begin, heeft ergens een culminatie en neemt dan weer af. Het geldt ook voor het feest wat zo gezellig is, of het bezoek van de kleinkinderen en vaak gaat dat over het hoogtepunt heen als de kinderen wat dreinerig worden.

Uiteindelijk heeft het een einde en dan zwalkt uw gezondheid weer verder zoals voorheen, alleen er is iets veranderd, u bent een proceservaring rijker. En dan kom ik al heel dicht bij de kern van de titel van deze lezing ‘hoe gezond is ziek zijn?’, want als je naar dit beeld kijkt, dan is dat ziekteproces een heel gezond proces. Zouden we namelijk niet in staat zijn om te reageren, dan gaan we dood.

Als u bij voorbeeld bezweet in deze kou naar buiten bent gelopen na het hout hakken, dan wordt je gegarandeerd verkouden, omdat uw organisme veel te snel afkoelt en de bacteriën denken ‘feest’. U moet gaan reageren op die zich ontwikkelende bacteriefestiviteiten in uw organisme, dus het is heel gezond als uw lichaam zegt ‘alarm, temperatuur omhoog, witte bloedlichaampjes in actie’ en vervolgens worden de bacteriën aangevallen en afgebroken. Die reactie noemen we in de geneeskunde ‘adequaat’, het is een goede reactie.

Alleen hebben wij in onze Westerse cultuur leren kijken naar de verkoudheid die zich hier ontwikkelt als iets wat niet mag. Dat is een beeld wat uit de reguliere geneeskunde op ons afkomt en om te voorkomen dat u gaat reageren bij deze afkoeling en een griep krijgt, moet u alstublieft wel al drie weken van tevoren de griepinjectie gehad hebben.

Alsof dat helpt, want virussen hebben een hele vervelende eigenschap, die muteren uit zichzelf in een ritme van zo’n 7 tot 11 jaar. En aangezien er heel veel variatie is bij die griepvirussen hebben wij elk jaar met een andere mutatie van de griep te maken en die injectie hobbelt altijd achter de werkelijkheid aan.

Dat betekent dat u dan ineens een shot krijgt met zo’n 20 tot 30 verschillende doodgemaakte griepvirussen, waar uw organisme wel op moet gaan reageren, want reken maar dat de alarmbel afgaat. Vervolgens is het lichaam bezig om op die griepvirussen te reageren en dan komt er nog eens zo’n nieuwe ‘jongen’ langs... Het is een wonder dat we niet met z’n alleen elk jaar plat in bed liggen en een epidemie hebben als je dat bedenkt.

Dus God zij dank reageert ons organisme en daarom zou ik gezondheid ook willen definiëren als het vermogen om adequaat te reageren. En dat geldt niet alleen in lichamelijk opzicht, dat geldt ook in emotioneel opzicht. Als iemand boos op mij wordt moet ik daarmee uit de voeten kunnen en als ik dat niet kan dan blijf ik met dat gevoel van die boosheid daar binnen rond hobbelen, een dag, vier weken, tien jaar en reken maar dat uw organisme daar ziek van wordt.

Ik ga er nog een schepje bovenop doen, het lijkt op het vorige plaatje, maar toch niet. Ik heb net al aangegeven dat ziekte een verloop en een begin heeft, dit is een iets genuanceerder plaatje.

Dit is de toestand waarin we ziek worden, dat noemen we de ‘stressfase’ en daar merkt u normaal gesproken niet zoveel van, als je naar een kinderziekte kijkt is dit de incubatietijd. Al lang voordat die ziekte zich gaat manifesteren, de koorts omhoog gaat en eventuele ziekteorganismes in uw organisme vindbaar zijn, bent u al met dat proces bezig.

Daar zit het ziektebegin en daar verschijnen de bacteriën, elke viroloog zou dit moeten bevestigen, zo werkt het. Eigenlijk is het een opmerkelijk fenomeen, want normaal gesproken wordt er gezegd, de bacterie of de virus veroorzaakt de ziekte, maar dat is niet zo en dat weet de wetenschap ook al heel lang.

In de tijd van Pasteur was er een man, een Antoine Bechamp en hij was de eerste die de hele kleine organismes in ons bloed ontdekte, nog voor Pasteur dat deed. Hij noemde ze

‘microzymas’ en het opmerkelijke was, dat hij ontdekte dat die ‘microzymas’ een normaal onderdeel zijn van ons menselijk organisme.

Inmiddels weten we allemaal dat we in symbiose leven met bacteriën en zelfs bacteriën waarvan nu gezegd wordt dat ze schadelijk kunnen zijn, zoals bij voorbeeld de ‘pneumokok’ die longontsteking kan veroorzaken, maakt onderdeel uit van de normale bewoning van onze luchtwegen en is er altijd.

Wij leven in symbiose met dat ding, want hij houdt ons afweersysteem scherp. Mensen die steriel gaan leven, worden veel vatbaarder voor ziekteprocessen, omdat ze die dagelijkse uiteenzetting met de bacteriën en virussen niet hebben.

Maar Bechamp had nog iets anders belangrijks ontdekt wat Pasteur over het hoofd gezien heeft, hij ontdekte als het interne lichaam nou van milieu veranderd, als de zuur – base – balans verandert, dan zie je ineens die goede bacteriën die in het organisme zitten metamorfoserend in schadelijke.

En hij zei alle ziekteorganismen hebben hun oorsprong in het menselijke milieu, wij maken ze, dat wil niet zeggen dat als ze er eenmaal zijn dat ze niet besmettelijk zijn, dat zijn ze, maar dan moet het interne milieu lijken op het milieu waar die dingen ontstaan zijn. Als u op een soortgelijke manier uit evenwicht en op een soortgelijke manier vatbaar bent als mijn lichaam en ik produceer van die organismen, dan bent u er ook vatbaar voor.

Dat laat zien dat niet de bacteriën degene zijn die de ziekte veroorzaken, maar dat het onze vatbaarheid en onevenwichtigheid is die het ziekteproces creëert. Waarom? Om de zaak tot een goed einde te brengen, het is een normale reactie van ons organisme om dat te doen. Wij hebben die uiteenzetting met de bacterie nodig om weer gezond te worden.

Want wat gebeurt er op het moment dat die beesten verschijnen, dan gaat het lichaam aan het werk door koorts te maken en afweerstoffen te produceren en dan schoppen we ze eruit. Daarna zijn we anders geworden, we hebben een proces doorgemaakt zoals ik u net heb laten zien.

Daar hadden we die beestjes voor nodig, want dit is de genezingsfase en die genezingsfase wordt in onze Westerse cultuur ziekte genoemd. En daar verdwijnen de bacteriën uiteindelijk en zijn we weer gezond, zeggen ze. Ja, ben ik het ermee eens.

Ik ga met u terug naar het beeld wat we net hebben gezien met de vier elementen van het menselijk organisme en laten we nou eens kijken hoe zo’n ziekteproces met de vatbaarheid daarvoor verloopt. Want het eerste wat er gebeurt is dat op het geestesgebied waar wij ‘ik’ tegen zeggen, dat kan helemaal niet ziek worden. Wij zeggen wel ‘ik ben ziek’, maar dat is de grootste stomiteit, ‘ik voel me ziek’, ik ben het niet.

Ja okay, die ziekte beweegt zich door mijn totale organisme, dat is ook iets wat Hahnemann ontdekte, de grondlegger van de homeopathie. Hij zegt als er een ontsteking op de huid is, dan moet je niet de illusie hebben dat die ontsteking alleen maar daar zit. Zij zit in het totale organisme, alleen ze uit zich op de huid, daar zit het centrum van het probleem op dat moment, maar het totale organisme is ziek.

U bent niet ziek, uw lichaam is ziek, uw energetische organisatie is verstoord en uw ziel heeft ergens last van. Maar ik ben niet ziek, ik ben ik, het geestwezen dat ik ben, dat is.

Dus als ziekte zich manifesteert gebeurt dat altijd in eerste instantie in het zielengebied en daar komt ook gelijk de vatbaarheid voor bepaalde ziekteorganismen vandaan. Immers gewone onderzoeken in de reguliere geneeskunde laten zien dat iemand die stress heeft, diens afweersysteem gaat minder goed functioneren. Hij gaat meer afvalstoffen produceren waardoor zijn organisme verzuurd.

Die twee elementen maken hem meer vatbaar voor ziekteprocessen en de verstoorde werking van de organen verstoren de spijsvertering, waarmee de energievoorziening in gevaar komt,

enz. Dus de oorsprong van een ziekte vind altijd in het zielengebied plaats, er ligt op de een of andere manier een gevoel aan ten grondslag en het hoeft niet altijd te zijn dat er iemand ontzettend geweld aangedaan is.

Als ik in mijn praktijk kijk en mijn collega's zullen dat kunnen bevestigen, zijn er heel veel mensen die ergens in de loop van hun leven, vaak pas 40 of 50 jaar oud, met ernstige ziekteprocessen in aanraking komen. Als we dan gaan terugzoeken blijkt de oorzaak te liggen in het feit dat ze als kind niet voldoende bekrachtigd zijn in wie ze zijn. Zij hebben niet de boodschap gekregen 'het is goed zoals je bent' en 'je hoeft niet anders te zijn'.

Er zullen ongetwijfeld mensen in de zaal zijn die dat kennen, het blijft een levenslang verdriet, dat je niet erkend wordt in wat je werkelijk bent, dat je niet mag zijn wie je bent en dat je niet mag doen waar je de impuls toe voelt. Je had de inspiratie om dit te doen, nee, je moest dat. Je werd niet erkend in je eigen behoefte en dat geeft zielenpijn.

Zielenpijn wordt vaak niet eens bewust beleefd. Hoe vaak is het niet pas in het vijfde of zesde consult met een patiënt, dat hij zelf gaat ervaren dat hij die zielenpijn al 20 of 30 jaar met zich meedraagt en dan pas gaat beseffen dat dat de oorzaak is van alle ellende die hij heeft meegemaakt.

Het kan ook nog zijn, dat u dogmatische gedachten opgedrongen hebt gekregen 'zo hoort het', 'zo moet het', 'dit is juist' en eentje die ik veel tegen kom in mijn praktijk 'de Here heeft gezegd'. Er zijn mensen die daar hun leven lang gelukkig mee blijven, maar er zijn ook mensen die daar ernstig schade van ondervinden van de dogmatiek en de dwang die daar uit voort komt.

Als dat niet opgelost kan worden, als u niet op de één of andere manier met die zielenpijn uit de voeten kunt, kan het uiteindelijk niet anders dan dat het de energieorganisatie van de mens gaat beïnvloeden, want waar zo'n zielenproces alsmaar zit rond te draaien, die gedachten die alsmaar malen, de wil die niet kan wat hij eigenlijk wil, dat kost energie.

Het is ook iets wat ik in de genezingsprocessen bij mensen heel vaak ervaar, als we terug kunnen komen in dat gebied en zij gaan beseffen hoe ze aan die mechanismen gekomen zijn en zich daarvan los kunnen maken, dan zeggen ze 'ik heb tien keer zoveel energie'. Het zijn echt wonderbaarlijke processen en we weten als homeopaten dat als een patiënt terug komt en zegt 'ik heb veel meer energie', dat we op de goede weg zijn. Dan is ons levenskrachtenlichaam bevrijd van een ballast en we gaan ervaren dat we meer energie krijgen.

Maar in dat ziekteproces gaat er dus energie gebruikt worden ten koste van de normale levensprocessen en dan zie je dus dat er een functionele stoornis ontstaat in bij voorbeeld de spijsvertering. Iemand krijgt last van maagzuur, darmkrampen of hyperventilatie enz.

Stel dat iemand vatbaar wordt voor herhaalde verkoudheden, wat gebeurt er dan in onze samenleving? Hij komt bij de dokter en krijgt een recept voor antibiotica en als hij na drie antibioticakuren nog niet goed reageert worden de medicijnen steeds zwaarder en sterker. Op een gegeven moment zegt het lichaam 'help, ik kan het hier niet meer handhaven' en daalt nog een verdieping lager, dan gaat er iets in de stof niet meer goed functioneren en gaat er echt daadwerkelijk iets kapot.

Slijmvliezen die niet goed meer werken, longblaasjes die kapot gaat, darmpoliepen, weet ik veel wat nog meer. Doordat de energie daar in zit wordt het afweersysteem minder vitaal, dat heeft last van die chemische rotzooi die we voorgeschreven krijgen, dan krijgt u stress en wordt u steeds vatbaarder voor steeds meer verschillende processen en dingen en het één volgt naar het ander.

Wij hebben ook gezien en dat is de grote verdienste van Hahnemann die ontdekt heeft, als een nieuw proces zijn intrede doet en het is krachtig genoeg, dat de oude ziekteprocessen

verdwijnen en niet meer zichtbaar zijn. Maar zodra iemand van het nieuwe proces geneest zijn de oude er weer, want die zaten er nog.

Weten we ook op dit gebied de zaak niet op te lossen en onderdrukken we het nog verder met chemische ingrepen en operaties, dan kan het niet anders als dat het terug moet naar het niveau erboven. Het wordt als het ware weer uit de stof geperst en dan krijgen we echte functieverstoring, waardoor dus organen ophouden te functioneren of zich zelfs tegen zichzelf keren.

Ik had laatst een patiënt met een zeldzame vorm van darmkanker en zij vroeg of ik nog wat voor haar kon doen. Ik zei, dat kan ik pas zeggen als ik met jou de geschiedenis van je ziekteprocessen goed in kaart heb gebracht om te zien wat er nog te redden valt. Zij vertelde mij dat ze als kind herhaalde oorontstekingen had. Dat is een bekend verhaal, zij was van mijn leeftijd en in de jaren 60 nam men het niet zo nauw, dus de amandelen eruit.

Oorpijn over, maar wonder oh wonder daarna ontstond er een nieuwe ontstekingsproces in de darmen, namelijk een blindedarmontsteking. Mes erin en de blindedarm eruit. 5 jaar later een miltontsteking, dan heeft het zich dus van het ene lymfesysteem in de keel naar het lymfesysteem van de darmen naar het lymfesysteem van de milt verplaatst.

Dus het lichaam is nog steeds met hetzelfde probleem aan het worstelen, maar omdat die andere twee organen eruit gehaald zijn heeft het zich verplaatst. Milt eruit, het is echt erg hoor. Vervolgens verplaatst het zich naar de baarmoeder, vleesbomen, baarmoeder eruit, eierstokken ook gelijk maar mee. En vervolgens manifesteert zich een darmkanker, ik ben niet verbaasd.

Dat is het proces dat ik u beschrijf, deze vrouw zit in dit stadium (levenskrachtengebied). Dat wil niet zeggen dat er geen weg terug is, maar ik kan geen milt toveren, dus daar heb ik beperkingen als genezer.

Ik heb ook mensen in mijn praktijk gehad, niet zoveel, omdat we daar de kans niet voor krijgen, waarbij ook dit met chemokuren en andere heftige geneesmiddelen stop is gezet in het organisme. En u raad het al, dan kan het alleen nog maar verder omhoog en komen we in het gebied van de echte zielenziektes.

Vaak zie je bij mensen die in de psychiatrie zitten, dat ze een dergelijk proces hebben doorgemaakt, hetzij op fysiek niveau met echt fysieke ziektes, hetzij de hele tijd op zieleniveau of functiestoornissen op energetisch niveau. Een psychiatrische ziekte, beste mensen, komt niet uit de lucht vallen, dat kan niet.

Ik heb ooit het grote geschenk gehad om een patiënt van mij in een acute psychose aan mijn bureau te krijgen en daar ben ik samen met een collega 24 uur mee bezig geweest. Normaal gesproken geven we in de homeopathie een geneesmiddel en dat werkt een week of zes.

Ik heb in die 24 uur denk ik zo'n 50 middelen de revue moeten laten passeren, want binnen 10 minuten veranderde het beeld en ik heb alle emoties en ziekteprocessen die deze vrouw van begin 30 had meegemaakt voorbij zien komen. Echt in 5 minuten tijd zat ze onder het eczeem, dan moest ik een middel geven en een kwartier later was het weg. Vervolgens kreeg ze hyperventilatie, longontsteking, acute diarree, het is echt onvoorstelbaar.

Een hele medische encyclopedie heb ik in 24 uur voorbij zien komen voordat ze er eindelijk uitkwam. Toen kwamen de tranen over alle emoties ten opzichte van haar ouders, de manier waarop ze mishandeld was enz. Ik spreek haar nog heel af en toe, de psychose is nooit meer terug gekomen, maar ze heeft nog jaren nodig gehad om de zielenpijn te verwerken.

Gaan we hier met psychofarmaca aan de slag dan zijn we echt heel ver van huis, want als je zo'n proces hebt te gaan, dan verliest ons geestwezen de verbinding met de rest van de organisatie. Je gaat afwezig en dat zijn die pathetisch voor zich uitkijkende kasplantjes in een

psychiatrisch ziekenhuis die niet meer reageren op welke zintuiglijke impuls ook. Die mensen zijn hun lichaam uitgedwongen, heel triest.

Dit is geen vrolijk verhaal, maar het laat zien hoe een gezond proces van het adequaat reageren kan veranderen in pathologische processen. Zoals ik al zei, gezondheid is het vermogen om adequaat te reageren op dat wat we tegenkomen in het leven zowel fysiek, energetisch, op gevoelsgebied en de sociale processen niet te vergeten.

Heel veel ziekteprocessen hebben een sociale oorsprong en bepaalde levensomstandigheden zijn ook slecht, wat ik onlangs in de praktijk heb gezien. Iemand die jaren op een woonboot aan het water heeft geleefd en zijn verkoudheids- en allergieklachten gingen maar niet over. Die man was gevoelig voor de vochtige omgeving en toen ik tegen hem zei 'wordt het niet eens tijd dat je op de wal gaat wonen?' keek hij me heel verbaasd aan. Maar toen hij dat deed ging wel zijn verkoudheid over voor het eerst in 20 jaar.

Gezondheid wordt dus gekleurd door onze opvoeding, maar ook door onze andere voeding. Eén van de grote problemen in deze tijd is het teruglopen van de kwaliteit van onze voeding en de onvoorstelbare hoeveelheid kunstmatige dingen die we toegediend krijgen. Waarvan sommige op zich best heilzaam zijn zoals vitamine C, maar teveel ook niet. Als we de reclames moeten geloven, dan moeten we uitsluitend en alleen nog maar op pillen en pakjes leven.

Een element waar we het tot op heden nog niet over hebben gehad, maar ik heb het hier wel bijgezet, is karma. Ik vind karma altijd een gevaarlijk begrip dat mijns inziens in de spirituele en de New Age wereld ernstig wordt misbruikt, alsof karma iets is wat voor altijd en eeuwig vast zou staan of dat het een onontkoombaar lot is.

Ik geloof daar niet in, ik geloof wel in karma, maar niet op die manier. Een stukje van mijn karma is dat ik hier sta en u zit hier omdat wij een gemeenschappelijk karma hebben, dat is niet heel heftig, dat is niet heel ernstig en het zou naar vanavond best wel weer klaar kunnen zijn voor dit leven. Zo geloof ik in karma en zo kan het dus ook zijn, dat mensen vanuit hun karma bepaalde ziekteprocessen nodig hebben voor hun ontwikkeling, maar wie ben ik om daar een oordeel over te geven. Als u dat zelf zo vindt, prima, maar het is niet aan mij om u dat te vertellen.

Ik heb het eens meegemaakt bij een spiritueel genezer waar ik terecht kwam in mijn eigen ziekteproces, ik was 23 toen ik plotseling een ernstige vorm van suikerziekte kreeg. Hij heeft mij doorgelicht op zijn spirituele wijze en zei 'dat is je karma, daar moet je mee leren leven'. Het is dat ik een riem om had, anders was mijn broek afgezakt.

Gelukkig kwam ik daarna bij een homeopaat terecht en 6 jaar later was ik genezen, ik wist dat het kon, mensen in het ziekenhuis geloofden het niet en spraken over spontane genezing, zo gaat dat dan.

Dus daar zit zeker iets, we brengen zeker iets mee in het leven dat ons gevoelig maakt. In de homeopathie is het voor ons een onderdeel van de constitutie van de mens, elk mens heeft zijn eigen unieke evenwicht en gevoeligheid. Maar het betekent niet dat we zonder meer accepteren dat het er is en nooit kan veranderen.

Ik ben ervan overtuigd dat de natuurlijke gevoeligheid die een mens meebrengt kan veranderen. Ik zal niet beweren dat het eenvoudig is, het is hard werken, met name voor degene wiens karma het is. Dingen gaan niet vanzelf en er komt nog bij, dat we ook nog eens te maken hebben met een zowel fysieke als sociale erfenis uit onze afkomst, die sociale processen waar ik het net over had.

De kleuring is nooit definitief, de mens kan zich er altijd van bevrijden, maar er zitten beperkingen aan. Gezondheid is zich blijven ontwikkelen, en dan letterlijk 'ont-wikkelen'. U

bent een opgerold iets en als je het uitrolt komt er iets prachtigs uit en de ballast die kun je missen. Je hebt het ingepakt zijn wel even nodig, hoor.

Als er wordt ingegrepen op een niet juiste manier, gebeurt er dit en dan blijft het hier op een soort hoogtepunt rond kwakkelen. Dat is nou wat ik ziekte noem, het is een proces wat niet af is en daar blijf je dus mee rond hobbelen. Of dat nou in je gevoel is of in je denken, in je energetische lijf of dat het zich tot in de stof gemanifesteerd heeft, wat het overigens vaak doet als het te lang voortduurt, daar heb je mee te maken, dat is ziekte.

En je komt er dus ook niet meer op eigen kracht uit, daar heb je hulp bij nodig en gelukkig zijn daarvoor genezers. Het maakt mij niet uit of u nou een homeopaat, een acupuncturist, een iriscopist of een masseur zoekt, kies wat bij u past, maar laat hem in Gods naam zorgen dat het proces weer in beweging komt.

Dus ziekte is voor mij het niet langer adequaat kunnen reageren op een actuele situatie, want wat gebeurt er als ik met zielenpijn rondloop omdat iedereen zo onaardig tegen mij doet? Dan ga ik sociale situaties, waarin iemand misschien eens onaardig zou kunnen doen, vermijden. Of als iemand iets tegen mij wil gaan zeggen en ik denk dat hij onaardig gaat worden, ga ik al reageren nog voordat hij onaardig tegen me geweest is, met het gevolg dat hij onaardig tegen me gaat doen.

Het zijn psychologische mechanismen die elke psychiater en psycholoog wel kent, maar die in ons dagelijks leven gewoon voorkomen. Een vorig proces is dus onafgemaakt en verhinderd het optimale functioneren.

Beste mensen, het is niet één proces, wij dragen allemaal meerdere processen op die manier met ons mee en dat is de ballast die vaak als karma wordt aangegeven. Voor mij niet, voor mij zijn het de slakken van de processen in ons lichaam en ons leven die we op de één of andere manier niet hebben kunnen afwerken. Dus is het 'ont-wikkelen', afgooien die handel en dat is hard werken en niet eenvoudig.

Het heeft verlies van energie tot gevolg en die oude processen bepalen ook nieuw te ontwikkelen processen. Dan krijg je dus dat die processen door elkaar gaan lopen en het een bijna onontwarbare knopenboel gaat worden. Het is wat ik en mijn collega's regelmatig mee maken, dat je met 4,5,6 ziekteprocessen te maken krijgt die al heel lang lopen en waar al bijna niet meer te zien is wat komt nou waar vandaan.

Zie die knoop maar eens uit elkaar te krijgen, dat kost tijd. Ik zeg wel eens tegen mensen, reken 1-2 maanden om weer te genezen voor elk jaar dat je nodig hebt gehad om in deze toestand terecht te komen, en dan doen we het snel.

Goed, nu komen we dus in het genezen terecht, want dat is natuurlijk heel interessant, het is het weer in beweging brengen van de processen die stil zijn gaan staan. Dat zou dus kunnen betekenen als u een geneesweg zoekt, dat uw oude kwalen weer actueel worden. 'Joepie' zeggen we dan als homeopaat, dat is de goede reactie, die moeten we hebben, want als het weer in beweging is, dan kan ik iets doen om u te helpen genezen, zolang het vast zit, niet.

Zorgen dat de processen tot een einde komen, dus genezen is een individueel ontwikkelingsproces, waarbij ik slechts gids ben. Dat is heel belangrijk en één van de andere dingen waarin ik merk, dat in onze samenleving een verkeerd beeld ontstaan is. Er is vanuit de ontwikkeling van de moderne geneeskunde eigenlijk een beeld van een soort wonderdokter ontstaan. Ik ga naar de huisarts omdat ik last heb van jubeltenen, ik krijg een pil, dan kan ik verder en ik hoef zelf niets te doen.

Als ik zulke patiënten krijg, dan geef ik ze een kopje thee, praat gezellig met ze en vertel ze dat ze bij mij niet op hun plaats zijn. Als u wenst te genezen van waar u aan lijdt, dan zult u zelf aan uw genezer moeten vertellen waar u last van hebt, dat u er vanaf wilt en waar u eigenlijk naartoe wilt.

Vaak weet u dat niet, maar een goede genezer weet u dat wel te ontputselen en dan is de genezer slechts degene die de landkaart erbij pakt en zegt 'nou we moeten naar Rome, maar als ik jouw verhaal hoor zullen we eerst even naar Moskou moeten, laten we gaan'. Hij zoekt de weg, u geeft aan waar u naartoe moet en wat er moet gebeuren. En halverwege ontdekt u dat u toch eerst nog even naar Zurich moet, dat moet dan gebeuren, als u uiteindelijk maar in Rome komt.

Er zitten natuurlijk beperkingen aan zo'n proces, dat mag duidelijk zijn door het verhaal van de patiënt die al die organen is kwijt geraakt. In de loop van de tijd zijn er dingen stuk gegaan in het lichaam, die doen het niet meer, die zijn weg en die kun je niet meer terug brengen. Je kunt hooguit het lichaam stimuleren om vervangende dingen te ontwikkelen, maar de kans op totale genezing wordt kleiner.

En het hangt af van het eigen vermogen om te bewegen, hoeveel pijn bent u bereid om onder ogen te zien? Hoe hard bent u bereid om te trainen om de spieren die u al 20 jaar lang hebt gemeden te gebruiken opnieuw in gebruik te nemen? O.a. hersenspieren, want u zult moeten omdenken, dat gaat niet makkelijk hoor, maar het is wel wat er moet gebeuren.

De beperking zit in u en in mij, niet in de geneeswijze. Dus het kan heel goed zijn, dat u een acupuncturist of een homeopaat bezoekt en u krijgt daar niet wat u nodig hebt. Dat zit niet in de acupunctuur of homeopathie, dat zit in u en de genezer.

Misschien wel omdat u elkaar niet verstaan hebt, omdat u namelijk denkt dat u een glaasje ziet en hij denkt dat hij een doorzichtig voorwerp ziet. Als u daarover niet met elkaar in gesprek komt, als u hem niet de juiste dingen kunt vertellen en hij niet de juiste impuls voor u kan vinden, dan zult u niet genezen.

Het betekent dus, wil de mens genezen, dan moet hij op zoek naar de juiste mens en misschien ook het juiste pad, de juiste geneeswijze, maar die is individueel bepalend.

Dank u wel!

Pauze

Er zijn een aantal mensen die hebben mij in de pauze gevraagd naar een visitekaartje en waar ik zit, maar er is ook een zeer goede en vaardige collega hier in Dokkum, Inge van Wijck, één van mijn medebestuurders van de opleiding homeopathie in Meppel. Zij heeft haar praktijk in de 'Donger' bij het ziekenhuis, dus u hoeft niet ver te gaan.

Vraag: Uit evenwicht geweest door omstandigheden, angst en hartkloppingen, Seroxat gebruikt, heeft mij goed gedaan.

Antwoord: Ja, dat geloof ik onmiddellijk. Op zich ben ik daar ook niet tegen, zolang het een tijdelijke oplossing is om je uit de crisis te helpen. Daarna zul je met de oorzaak van het uit evenwicht zijn toch aan de slag moeten om verder te komen als je niet het risico wilt lopen om alsnog weer terug te schieten in zo'n beeld.

Ik ben helemaal niet tegen dat soort dingen, hoor. Ik ben ook niet zo, dat ik bij elke patiënt die bij me komt zeg 'je moet stoppen met alle allopathische geneesmiddelen' of als ik een suikerpatiënt krijg 'je moet stoppen met insuline', dat is onverantwoord.

Vraag: Alle allopathische middelen hebben toch bijwerkingen?

Antwoord: Ja, dat klopt. Het heeft ook te maken met u eigen natuurlijke gevoeligheid en hoe je metabolisme in elkaar zit of je daar tegen kunt of niet. De één krijgt al bijwerkingen van Aspirine, de ander heeft daar helemaal geen last van.

Iemand die bij voorbeeld in een acute psychose zit die moet je iets geven om te zorgen dat hij of zij uit de psychose komt. In de psychiatrie gebruiken ze daar heel veel Haldol voor, daar is op zich niets verkeerd mee. Het enige waar ik bezwaar tegen heb is dat ze die mensen vervolgens tien jaar lang op Haldol laten draaien en dan komen ze uit de psychiatrie met bevingstoornissen van de bijwerkingen en ontweningsverschijnselen van de Haldol. Dat vind ik een kwalijke zaak, je moet daar dus een goed evenwicht zien te vinden.

Vraag: Als bloed constant wil stollen en je moet bloedverduunners slikken om dat te voorkomen, wat is daar de mogelijke geestelijke achtergrond van?

Antwoord: Laten we dan eerst maar eens naar het bloed kijken en wat het bloed nou eigenlijk is. Er is een heel bijzonder proces in de embryonale ontwikkeling waaraan je kunt zien wat het wezen van het bloed is.

Tijdens de embryonale ontwikkeling, ongeveer na 3-4 weken is het kindje eigenlijk nog een bijna platte schijf, daarboven en daaronder bevinden zich twee blazen. Aan de bovenkant een met vocht gevulde blaas, de 'amnionholte' en aan de onderkant een blaas, de 'dooierzak'. Om die dooierzak heen, maar ook om die amnionholte ligt een weefsel, een dun laagje en dat heet het 'mesoderm'. Uit een uitstulping van het mesoderm ontstaat later de navelstreng en hier omheen zit het weefsel van de baarmoeder.

In dat mesodermweefsel, in de periferie van de blaas, ontstaan op een gegeven moment de eerste, primitieve bloedcellen. Doordat die bloedcellen anders van vorm en druk worden, gaan ze bewegen, dat is de zogenaamde capillaire werking en komt door de warmte. Zij gaan stromen in het weefsel wat om die blaas heen ligt en door dat stromen irriteren ze het omringende weefsel, daardoor ontstaan er adertjes.

Er ligt ook een laagje mesoderm in de kiemschijf en het bloed gaat daar op een gegeven moment heen en weer stromen, daardoor ontstaan er aan weerskanten twee buisjes in het gebied waar straks het hoofd komt te liggen. Die twee buisjes zijn een soort kruispunt van al die adertjes en dus wat dikker dan de rest. Zij gaan kloppen en ritmisch mee bewegen als gevolg van het schokkende bewegen van het beginnende bloed. In een later stadium groeit de amnionblaas eromheen en wordt dit naar binnen geduwd, dit is de eerste aanleg van het hart.

Eigenlijk een heel bijzonder fenomeen, dat ons hart en ons bloed dat overal in ons lichaam zit, daar ontstaat, helemaal aan de buitenkant van ons organisme. Letterlijk in het groeiproces van de 5-6 weken erna wordt het hart met het bloedsomloop ons lichaam in gevouwen, dat incarneert. Als je ergens in de embryonale ontwikkeling een incarnatieproces kunt waarnemen is het wel bij dit proces.

Dat vertelt dus iets over het wezen van het bloed, het komt van buiten en gaat in het toekomstige lichaam wonen. Wij hebben net al gezien dat hart en bloedsomloop te maken hebben met ons gevoelsleven en het 'nu zijn'. Als zich ergens ons wezen uitdrukt is het wel in het bloed en dat vinden we ook terug in onze taal 'het zit hem in het bloed' en 'het bloed kruipt waar het niet gaan kan'. Oude Grieken begrepen heel goed hoe het in elkaar zat en waren de eerste die erop gewezen hebben.

Als je een ziekte aan het bloed hebt, dan heb je dus een probleem met de verbinding van je diepste wezen met het stoffelijke lichaam, er zit iets niet goed en wil op de een of andere manier niet goed in elkaar passen. Het wezen van het bloed is om vloeibaar te zijn, om te stromen en als er spontaan stollingsprocessen optreden wordt dat als het ware afgeremd.

Ik vermoed dat de spirituele oorsprong van zo'n ziekteproces te maken heeft met geblokkeerde impulsen in je leven, dat je niet hebt kunnen stromen waar je eigenlijk moest stromen, dat je beperkt bent in datgene wat je als impuls als mens meebracht. De vraagsteller moet voor zichzelf maar bepalen of dat van toepassing is voor zijn wezen.

Een andere mogelijkheid is, het stollingsproces heeft te maken met de bloedplaatjes en is een heel ingewikkeld biochemisch proces. Normaal gesproken verbinden zich bepaalde stoffen in het bloed met zuurstof en daardoor vindt het stollingsproces plaats. Dat zou dus eigenlijk niet spontaan in het organisme mogen gebeuren. Als het wel gebeurt kan dat als oorzaak hebben dat er in de zuurstofhuishouding iets niet in orde is.

De zuurstof zorgt ervoor dat glucose in onze cellen verbrand kan worden waardoor er energie ontstaat. Op basis van die energie kunnen wij bewustzijnsprocessen ontwikkelen, van de 150gram glucose in ons bloed wordt er 120gram door ons zenuwstelsel gebruikt. Zodra we gaan slapen houdt het verbruik aanzienlijk op, dus je ziet dat het zuurstofverbruik ook met die bewustzijnsprocessen te maken heeft.

Er kan in dat biochemische proces natuurlijk ook iets verstoord zijn, je zou moeten onderzoeken wat er nou precies gebeurt waardoor dat stollingsproces plaats vindt. Misschien is het wel de lever die iets verkeerd aflevert en dan moet je op een heel andere plek gaan zoeken.

Vraag: Hoe zit het met een kindje van drie weken oud waar bloedkanker (leukemie) is geconstateerd, waar is het misgegaan?

Antwoord: Over het algemeen denk ik dat we dan in de erfstroom moeten zoeken, dat hij dat cadeau heeft gekregen uit het voorgeslacht. Het is bijna altijd met jonge kankers dat je daar moet gaan zoeken.

Vraag: Hoe passen erfelijke ziektes in dit verhaal?

Antwoord: Het is met erfelijke ziektes een heel moeilijke puzzel waar niet één antwoord op te geven is. Ten eerste is de vraag hoe erfelijk zijn ze?

Ik heb zelf een dochter die is geboren met het syndroom van Nuna (?), dat zit in de erfstroom bij de familie van mijn vrouw. Dan kun je zeggen, ja dat is pech, maar aan de andere kant als we kijken naar het wezen van het kind, dan zien we dat het ziekteproces iets doet waardoor ze een soort uitdaging krijgt in het leven. Zij heeft de neiging om alle andere mensen haar wil op te leggen. Dat hoort helemaal niet bij het syndroom, maar door het syndroom kan ze het niet. Het is toch wel een heel frappant proces en het grappige is dat ik meer van dat soort kinderen heb gezien. Het is een soort thema waarin je ziet dat al die kinderen met dat syndroom op de een of andere manier een uiteenzetting met de wereld hebben, maar door hun syndroom beperkt worden om dat te doen waar ze de natuurlijke neiging toe hebben en die neiging is over het algemeen sterk.

Nou gaat dat niet zwart – wit voor iedereen op, maar ik heb ook lange tijd als therapeut in de zwakzinnigenzorg gewerkt en daar zie je toch heel vaak, dat ook dat soort processen werken.

Dus ik ben een beetje dubbel in mijn houding ten opzichte van erfelijke ziektes, wanneer is het nou echt erfelijk en wanneer is het iets wat echt past bij de mens, dat hij een erfelijke ziekte, een syndroom of een probleem in zijn lichaam heeft waar hij op de een of andere manier een uiteenzetting mee heeft.

Het is een soort kip en ei verhaal en ik vind het heel moeilijk om daar een zwart-wit antwoord op te geven. Het staat buiten kijf dat er erfelijke processen zijn waar je het als het ware cadeau krijgt, zoals bij dat kindje, en je afvraagt wat moet dat kind ermee. Het kan ook gewoon een belasting zijn en het kan ook te maken hebben met ziekteprocessen in het voorgeslacht die niet goed behandeld zijn.

Een bekend voorbeeld daarvan zijn de geslachtsziektes, syfilis en gonorroe zijn vanaf rond 1500 behandeld met kwikzilver. De grote Paracelsus was de eerste die bedacht heeft dat je daarmee de ziektes kon genezen. Dat was toen een Godsgeschenk, want men kon er niets mee. Maar nu weten we dat het kwikzilver de processen als het ware onderdrukt waardoor het proces latent onder de oppervlakte blijft en wordt doorgegeven aan het volgende geslacht.

Ik zal u daar een voorbeeld van geven, ik had ooit een vrouwelijke patiënt, zij was uit Frankrijk gekomen, met een Nederlandse man getrouwd en 1,50m groot. Zij kwam met haar kinderen bij mij onder behandeling, omdat ze op een gegeven moment ontdekte, toen de kinderen 6 en 7 waren, dat hun groei afgeremd werd. Zij zei 'ik wil niet dat ze zo klein blijven als ik'. Kan jij daar wat mee?

Ik zei 'laten we het proberen', ik was een jonge homeopaat en nog maar een paar jaar aan het praktiseren. Dus ik heb een aantal middelen gegeven, maar dat hielp allemaal niet en er gebeurde helemaal niets.

Haar kinderen zaten op de Vrije school bij mijn eigen dochter en op een gegeven moment vertelde zij terloops, toen wij op de kinderen zaten te wachten, dat haar grootvader syfilis had gehad en was behandeld met kwikzilver. Toen ging er bij mij een bel af, want ik wist uit mijn leerboeken dat syfilis in het volgende geslacht afgeremde groei kan geven.

Dus ik ging die kinderen behandelen alsof ze syfilis hadden en warempel zij gingen groeien. Dan heb je het over een erfelijke verstoring, want zij was klein, haar broer en zijn kinderen waren klein.

Inmiddels weten we uit DNA-onderzoek ook, dat het DNA helemaal niet zo vast en stabiel is als dat men altijd gedacht heeft, het is zeer dynamisch. Dus ik kan me heel goed voorstellen dat de ziekteprocessen die wij doormaken zich op de een of andere manier afdrucken in ons DNA en dat we dat doorgeven aan onze kinderen.

Een prachtig voorbeeld in mijn eigen familie, er zit een centrale eiwitverstoring die zich op verschillende manieren manifesteert. Ik had een type 2 diabetes en suikerziekte is een eiwitverstoring. Wat er gebeurt, is dat de eiwitten aan de oppervlakte van de cel zich naar binnen trekken, waardoor de insuline niet meer gelezen en dus de glucose niet opgenomen wordt. Mijn broer is allergisch voor eiwitten en toen ik ben gaan terugzoeken, bleek dat mijn moeder en allebei haar zusters zijn gestorven aan darmkanker, een eiwitverstoringsproces.

Zo zie je dat er een soort metamorfose van dat proces in de familie plaats vindt, want ook mijn nichten en neven hebben allemaal op de een of andere manier een eiwitprobleem. Het is heel interessant om te zien, dat het dus door de hele familie heen speelt. Maar of dat nou een genetisch probleem is of het gevolg van een onderdrukt ziekteproces, dat is de vraag.

Vraag: In hoeverre zijn erfelijke ziektes (in genetische aanleg aanwezig) te genezen?

Antwoord: Ik heb het antwoord al half gegeven, ook dat is weer zoeken naar de juiste ingang. Voor mij is een erfelijke overdracht niet definitief, maar als je bij voorbeeld kijkt naar een mongool, die kun je nooit meer tot een 'normaal' mens maken. Bij het syndroom van Down zit een chromosoom verkeerd, er is tijdens de bevruchting iets fout gegaan en dat is niet om te draaien.

Vraag: Kunnen ziekenhuizen nu wel sluiten? Is de reguliere geneeskunde overbodig?

Antwoord: Nee, dat vind ik niet. Maar ik zou heel blij zijn als er bij de reguliere geneeskunde de deur nou eens open ging en de oogkleppen af. Ik ben ervan overtuigd, als dat gebeurt, dat de zogenaamde alternatieve - ik heb een hekel aan dat woord - en de reguliere geneeskunde elkaar zeer vruchtbaar kunnen bevruchten.

Ik lees heel veel regulier wetenschappelijk onderzoek en daar leer ik ontzettend veel van. Dus er gebeuren heel veel goede dingen. Mijn dochter met dat syndroom heeft een aangeboren hartklepafwijking, zij is net geopereerd in het ziekenhuis en ik ben zeer dankbaar dat zij technisch in staat zijn om dat soort operaties te doen. Als we dat niet hadden gedaan, hadden we haar nog een paar jaar gehad en dan was ze aan een infarct gestorven. Nu is de prognose dat ze langer kan leven en daar ben ik heel blij mee.

Dus wat mij betreft hoeven de ziekenhuizen niet dicht en de reguliere geneeskunde hoeft ook niet op te houden te bestaan. Ik zou willen pleiten om te beginnen met een verandering van naam, ik zou namelijk van dat titeltje 'alternatieve geneeskunde' afwillen. En ik wil het al helemaal niet 'additieve geneeskunde' noemen.

Het is een van de dingen waar ik me heel boos over kan maken, dat de reguliere geneeskunde een standpunt inneemt alsof ze de waarheid in pacht heeft, terwijl je een geneeskunde als bij voorbeeld de Ayurveda hebt, die potverdorie 12 000 jaar oud is. In het boek 'Ayurveda' zijn dingen geschreven waarvan de heren wetenschappers nu tot de ontdekking komen dat het waar is en ondertussen beweren ze dat de Ayurveda onzin is. Dan denk ik waar haal je de arrogantie vandaan?

Dat vind ik heel triest, maar aan de andere kant zijn er verworvenheden en inzichten die uit de reguliere geneeskunde komen, waar ik heel dankbaar voor ben. Het hele embryologieproces, dat we dat nu kunnen bestuderen is dankzij de ontwikkeling van de moderne geneeskunde. Dus laten we de dingen heel genuanceerd houden, maar zoals dat verhaal van die meneer met zijn voet, wat ik straks vertelde, dat zijn de uitwassen in de reguliere geneeskunde. Die mensen zijn al drie jaar aan het procederen om die arts op het matje geroepen te krijgen, zelfs dat is niet mogelijk en dat vind ik een hele moeilijke zaak.

Vraag: Maar bij voorbeeld botkanker kan je toch niet genezen met de alternatieve geneeswijze?

Antwoord: Daar komen we in een heel moeilijk vlak, want kanker is een bijzondere ziekte die een eindstadium van een pathologieproces is. Kanker ontstaat niet zomaar in een menselijk organisme.

Als je naar de statistieken kijkt zie je in de laatste 50 jaar in de Westerse wereld de kanker in een onvoorstelbaar tempo toenemen. Dus daar zie je dat het iets te maken heeft met de manier waarop wij in het Westen de dingen doen. Het heeft te maken met onze voeding, de manier waarop wij met ziekte en gezondheid omgaan, onze levensstijl, de luchtverontreiniging en allemaal van dat soort processen. Ik denk, als we daar met z'n allen naar zouden gaan kijken dat we heel wat kankerontwikkeling kunnen voorkomen.

Stap twee is, als je in een dergelijk stadium terecht bent gekomen, de verhalen over mensen die op een andere wijze genezen dan door middel van bestraling of chemotherapie nemen toe. Er is een paar maanden geleden een groot Duits onderzoek geweest naar de effectiviteit van chemotherapie en 'Der Spiegel' heeft erover uitgebreid gepubliceerd. Daaruit bleek dat weliswaar het carcinoom verdween, maar dat de levensverwachting van die mensen met twee jaar afnam ten opzichte van de mensen die kanker en geen chemotherapie kregen.

Dat geeft te denken, dus de kanker verdwijnt, maar die mensen sterven gemiddeld twee jaar eerder. De effectiviteit daarvan laat dus zien dat die chemotherapie helemaal niet zo succesvol is. Nou dat past in mijn visie van wat er gebeurt met dit soort processen, het fysieke carcinoom verdwijnt, maar de ziekte, die de oorzaak is van het carcinoom, woekert voort.

In die zin denk ik zou het tijd worden om daar te gaan samenwerken.

Iemand als Houtsmuller met zijn dieet wordt in de reguliere wereld volkomen afgebrand en toch zitten er hele zinvolle dingen in zijn opmerkingen. Hij zegt bij voorbeeld je moet elke dag broccoli eten en dan ontdekken onderzoekers in Amerika dat broccoli inderdaad allerlei stoffen bevat die de carcinoomontwikkeling afremt, terwijl de man hier wordt afgebroken.

Ook voor ons is kanker heel moeilijk te behandelen en te genezen, maar zo af en toe lukt het.

Vraag: Wat vind u van het principe, wat ze in Amerika zeker 30 jaar geleden al beweerden, dat kanker te maken heeft met niet verwerkt verdriet en onopgeloste problemen?

Antwoord: Dat is ook wat ik bij de kankerpatiënten die ik behandeld heb altijd heb gezien. Ik heb ooit een vrouw gehad met borstkanker waar dat zo overduidelijk was. Zij kwam gelukkig

in een heel vroeg stadium bij me en ik heb haar met name met het homeopathische middel 'Conium' kunnen helpen.

Zij beschreef letterlijk in een consult 'ik heb mijn pijn opgeborgen in een klein hoekje in mijn ziel, er staat een muur omheen en daar mag niemand aankomen'. Toen ik haar dat geneesmiddel heb gegeven, heeft ze zelf die muur afgebroken en is met haar pijn aan de slag gegaan. Toen verdween ook het carcinoom in haar borst, maar dat is maar zo af en toe dat je dat lukt.

Er is een heel interessant boek 'Mars' van een Oostenrijkse meneer Zorn, waarin hij zijn eigen proces tot op het sterfbed heeft beschreven. Hij beschrijft hoe hij vanuit een streng gereformeerd milieu in Zwitserland volkomen emotioneel onderdrukt wordt, hoe dat onderdrukken van zijn gevoelens en zijn eigen impulsen in hemzelf voortwoekert en hij daar uiteindelijk kanker uit ontwikkelt. Er is geen antwoord voor hem, want hij sterft ook aan die kanker. Een heel aangrijpend boek, je wordt er niet vrolijk van, maar het geeft wel een prachtig inzicht hoe dat proces werkt.

Vraag: Hebben ongelukken, zoals verkeersongevallen, iets te vertellen?

Antwoord: Er was ooit een Zenmeester die zei 'als u door de straat loopt en u krijgt een dakpan op het hoofd, dan bent u eigenlijk heel snel de trap op gerend, hebt die dakpan naar beneden gegooid en bent heel snel weer naar beneden gelopen om eronder te gaan staan'. Dat bedoelde hij natuurlijk niet letterlijk, maar hij zei 'je kunt je afvragen waarom jij op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was of eigenlijk waarom jij op het goede moment op de goede plaats was?'

Ook hier kan ik geen zwart-wit antwoord geven, je moet altijd kijken naar de situatie, wat is er nou eigenlijk echt aan de hand? Als ik kijk naar de ongelukken die ik in mijn leven heb gehad dan kan ik het altijd terugleiden naar momenten daarvoor, waarvan ik denk 'ja, ik begrijp het dat ik een ongeluk heb gehad, want ik moest even in de werkelijkheid aankomen'. Het is niet leuk om dat voor jezelf te bekennen, maar zo werkt het wel. Dus ik weet niet of het voor iedereen altijd opgaat, maar enig zelfonderzoek is misschien op zijn plaats.

Vraag: Wat vind u van antidepressiva?

Antwoord: Ook dat is weer een antwoord van de farmaceutische industrie waar een ontzettende hoop geld aan verdiend wordt. Voor de mensen die depressief zijn kan het een tijdelijke oplossing zijn, maar uw depressiviteit gaat er niet van over. Het zet de knop even uit.

Ik vergelijk het altijd met een brandweerkazerne, er gaat een bel af omdat er ergens brand is. Door de kabel van de bel door te knippen blus je de brand niet, maar dat is wat je met een antidepressivum doet. Dat is tijdelijk wel even prettig, dat je even niet bewust bent van het feit dat er brand is, maar je moet een keer die brand gaan blussen, je moet er een keer wat mee doen.

Dus wat vind ik van antidepressiva, handig dat ze er zijn voor een tijdelijke oplossing om even uit de ergste crisis te komen, maar dan moet je je gaan afvragen hoe het nou toch komt dat je depressief geworden bent en wat je daaraan kunt doen.

En zeker bij de depressiviteit ligt er een zielenhouding aan ten grondslag, ieder mens die depressief is vindt zichzelf op de een of andere manier slachtoffer. Zolang je niet ophoudt jezelf als slachtoffer van wat dan ook te beschouwen, zal je depressiviteit niet over gaan.

Vraag: Is dat bewust?

Antwoord: Natuurlijk niet, er is toch geen mens die dat over zichzelf afroept, dat is een overlevingsstrategie.

Vraag: Ik bedoel, is dat bewust voelen dat je slachtoffer bent?

Antwoord: Ja, mensen zullen het niet altijd zo noemen, maar die houding zit eronder 'ik ben de pineut en ik kan er niet uit'. Dus ze zien ook de uitweg niet, hoor. Depressiviteit is iets waarbij je geholpen moet worden doordat iemand je de spiegel voorhoudt en laat zien 'de uitweg is recht voor je neus, maar je hebt altijd de verkeerde kant uitgekeken'.

Wat er in een depressief iemand moet gebeuren is, dat die besluit niet langer slachtoffer te zijn, dan komt die eruit en niet eerder.

Vraag: Dat wordt natuurlijk door de reguliere verzekeringen ook niet gestimuleerd, omdat het vergoed wordt.

Antwoord: Er is niemand in het systeem, behalve her en der een integere therapeut die dat systeem wil veranderen. Na de olie-industrie is de chemische geneesmiddelenindustrie de best lopende ter wereld en dat is al een lange tijd zo. Er gaat een onvoorstelbare hoeveelheid geld rond en dat willen ze graag in stand houden.

Er zijn een aantal schokkende voorbeelden van mensen die andere antwoorden vinden en als dat niet in het straatje van de geneesmiddelenindustrie is, worden ze afgebrand, dood gezweven of kapot gemaakt.

Opnieuw, de verantwoording ligt bij de mens zelf en nergens anders.

Vraag: Te hoog cholesterol, hoe krijg ik dat terug naar normaal?

Antwoord: Tja, ik weet het niet. Kijk, een te hoog cholesterolgehalte is voor een flink deel een gevolg van de manier waarop je eet. Dus het eerste waar je naar moet kijken is naar je voedingspatroon. Ten tweede ligt het aan het functioneren van je darmen en je lever. Als dat niet goed functioneert moet je je afvragen hoe dat komt.

Je moet het totale plaatje in ogenschouw nemen en zien, waar komt zo'n verkeerd cholesterolgehalte eigenlijk vandaan? Wat is de voorgeschiedenis en hoe komt het dat het lichaam zich daar zelf niet van kan herstellen? Pas als je het complete plaatje hebt gemaakt kun je zien wat je voor stappen zou kunnen nemen om het te veranderen.

Ik kan wel roepen je moet visolie gebruiken, omdat ik weet dat er goede HDL elementen inzitten, maar misschien is dat helemaal niet het goede antwoord voor dit individu.

Vraag: Heeft erfelijkheid er ook iets mee te maken?

Antwoord: Mogelijk, maar de erfelijkheid is bij mij altijd de tweede of derde stap. Ik wil eerst zien hoe dit individuele leven gelopen is, wat er allemaal gebeurt is en wat voor ingrepen er geweest zijn. Hoe leeft iemand, hoe gedraagt hij zich en wat doet die? En dan kijken of ik het kan plaatsen en begrijpen. Natuurlijk brengen we allemaal een natuurlijke aanleg voor bepaalde processen met ons mee die iets te maken hebben met wie we zijn en hoe we zijn. Ja, dat moet je meenemen in het beeld, maar ik ga er niet primair de oorzaak zoeken.

Vraag: Mijn dochter lijdt aan een depressie. Hoe kun je daar het beste mee omgaan of begeleiden?

Antwoord: Ik heb net al een deel van het antwoord gegeven. Het is heel belangrijk als het je kind betreft, om je af te vragen hoe het komt dat iemand op jonge leeftijd al in een depressie zakt. Het is niet leuk om te zeggen, maar het heeft vaak ook met de gezinscultuur te maken en dus moet je voor een deel de hand in eigen boezem steken.

Ja, dat is een pijnlijk iets om naar te kijken, maar het is wel iets wat erbij hoort. Je kunt alle dingen die zeg maar tegen de psychologische / psychiatrische ziektes aanhangen, zoals gewoontes, verkeerde denkbeelden en emoties die vast blijven zitten, niet los zien van het sociale systeem waarin iemand zich ontwikkeld heeft en leeft.

Een individu is niet iemand die op zichzelf staat, je maakt onderdeel uit van sociale kringen. Daar is je gezin waar je uit komt de eerste stap. Kijk maar eens in je eigen innerlijk, wat jij nu met je kinderen doet, wat je ouders ook deden en wat je als kind verfoeide en toch doe je het als volwassen mens. Iedereen die kinderen heeft kent dat organisme wel, het zijn gewoontes die je hebt opgenomen in je kindertijd in die zijn moeilijk te bestrijden, daar moet je alert op zijn. Zo kun je dus een gezinscultuur ontwikkelen waar iemand depressiviteit ontwikkeld.

Ik heb een patiënte in de 40 waar dat aan de hand was, zij heeft een schat van een vader en moeder, inmiddels in de 70. Vader en moeder komen uit het katholieke Zuiden en die praten niet met elkaar, dat was niet gewoon en ze hebben het niet geleerd. De moeder had een ontzettend dominante moeder, dus wat doet zij als moeder? Zij was dominant, maar op een hele vriendelijke manier met heel veel goed bedoelde normen en waarden.

De vrouw was een zachtaardig iemand, net als haar moeder, en deed dat heel braaf, maar gaf ermee haar eigen impuls en haar eigen 'ik' weg. Zij was van huis uit een speels, vrolijk, sanguinisch kind, maar dat mocht ze helemaal niet zijn in die normering en raakte dus in de loop van de kinderjaren steeds verder bij zichzelf vandaan. Zij kon heel goed en mooi tekenen, net als haar moeder, maar de moeder mocht van haar moeder geen kunstopleiding doen, want daar kun je geen boterham mee verdienen. Dus mocht ook haar dochter niet naar de kunstacademie en moest ze chemisch analiste worden. Zij kon goed leren en heeft dat braaf gedaan, maar was heel ongelukkig en depressief.

Tijdens de behandeling ontdekte ze deze mechanismen en maakte zich ervan vrij. Toen is zij een tijdje heel boos geweest op haar moeder, maar zij konden het uitpraten. Toen kon haar moeder vertellen hoe het bij haar was gegaan en ontdekte, dat ze eigenlijk ook heel boos was op haar moeder.

Het heeft de verstandhouding tussen die twee vrouwen op een bijzondere manier verdiept en op haar 38ste is ze de kunstacademie gaan doen en toen was ook de depressiviteit over.

Dit laat een beetje zien hoe het proces werkt.

Vraag: Gebeurt er al iets zodat de allopathie en de homeopathie meer samen gaan werken?

Antwoord: Zover ik weet niet veel. Er zijn wel een paar initiatieven in de wereld, er is bij voorbeeld al heel lang een homeopathisch ziekenhuis in Londen.

Er was vroeger ook een homeopathisch ziekenhuis in Utrecht, maar dat is door de Nazi's gesloten en daarna nooit meer heropend.

Vraag: Kan dat hier niet?

Antwoord: Natuurlijk kan dat en als ze me morgen opbellen met de vraag of ik mee wil werken aan een homeopathisch ziekenhuis zeg ik 'ja'.

Vraag: Maar dat heeft toch met de financiën en de farmaceutische wereld te maken?

Antwoord: Natuurlijk, ja!!

Weet u, ik heb u daarnet een foto van de Arnica laten zien, dat is een beschermd plantje. Maar ik heb van een botanist in Tsjechië, die daar toestemming voor heeft, de worteltjes van één Arnica plantje meegenomen. Van dat ene worteltje kan ik zoveel homeopathische 'Arnica' gaan maken dat ik daar de totale wereldbevolking mee kan behandelen.

Er is geen geld aan te verdienen. Dat is één van de problemen, naast nog het feit dat de heren geleerden hebben bedacht, dat homeopathie niet kan werken.

U zou het eens aan de patiënten moeten vragen, die hebben een andere mening, daar zit een ontzettende drempel tussen. Maar gelukkig zijn er af en toe ook artsen die er anders over

denken, zeker bij de jonge generatie komen er gelukkig andere gedachten. Dus ik heb hoop dat het zich nog eens verder gaat ontwikkelen.

Samen met mijn collega - leider van de school voor homeopathie in Meppel heb ik de droom om een homeopathische kliniek op te zetten die is verbonden aan de school. En we hopen er dan ook verlichte geesten uit de reguliere geneeskunde te kunnen vinden die dat samen met ons willen doen. Het is een droom, omdat we daar een onvoorstelbare hoeveelheid kapitaal voor nodig hebben, waarvan we nog niet hebben bedacht welke engel ons dat moet gaan bezorgen. Maar het is een droom die ons dagelijks bezighoudt.

Opmerking: Jullie branche is ook 'gehandicapt', want de reguliere artsen krijgen al jaren allemaal mooie snoepreisesjes toegestoken van de farmaceutische wereld.

Antwoord: Ik weet het, maar er is iets anders aan de hand, er zitten hier 50 mensen en die zijn op zoek naar andere wegen en jullie zijn niet de enige. Dus de massa mensen in de Westerse wereld die gaat zien dat de reguliere geneeskunde fouten maakt, beperkingen heeft en dat er zieke processen aan de gang zijn naast de goede dingen die er zijn, die groeit. Op een gegeven moment wordt die massa mensen zo groot dat het roer omgaat. Ik weet alleen niet wanneer dat gaat gebeuren, maar het moment komt, daar ben ik van overtuigd. Want je kunt niet negeren dat er zoveel honderdduizenden mensen baat vinden bij iriscopisten, acupuncturisten, homeopaten enz. Op een gegeven moment kun je er niet meer omheen, maar het verzet is heftig. Kijk maar naar onze minister van volksgezondheid.

Vraag: Je ziet dat er steeds meer allergieën komen, ook bij kinderen. Er wordt wel beweerd dat het te maken heeft met vaccinaties, dat ze daar die allergieën aan overhouden. Klopt dat?

Antwoord: Er zit absoluut een kern van waarheid in. Ik zal niet beweren dat alle allergieën uit vaccinaties voort komen, maar vaccinaties zijn eigenlijk een misdaad als je kijkt wat er gebeurt in het menselijk organisme.

Opmerking: Ik had een nichtje, die was helemaal gezond totdat ze haar eerste vaccinatie kreeg, dat heeft haar hersenen aangetast, zij kreeg een waterhoofd en ze is maar 14 jaar geworden.

Antwoord: Er zijn honderden van dat soort verhalen.

Zij hebben in het begin geprobeerd om mensen in te enten met levende virussen, ja, dat is natuurlijk vragen om problemen. Dus op een gegeven moment is men die virussen kunstmatig gaan doodmaken of kunstmatig gaan bewerken. Het is al lang bekend in de immunologie, dat dat soort kunstmatige ziekte, dus ook inenting, een kunstmatige afweerreactie oproept. Het gevolg is, dat het normale afweersysteem met name in de luchtwegen en de slokdarm niet meer goed functioneert, waardoor mensen overgevoelig gaan reageren op allerlei andere stoffen of geen weerstand meer hebben tegen de ziekteprocessen die normaal gesproken binnen komen.

Kinkhoest is daar een voorbeeld van, mensen kunnen de kinkhoest in het bloed aanpakken, maar in de luchtwegen niet meer, omdat de immuunglobulines A niet meer goed aangemaakt worden als gevolg van de inenting, waardoor je langdurige en voortslepende processen in de longen gaat krijgen in de vorm van astmatische bronchitis.

Het is een voorbeeld hoe dat soort processen in het organisme werken, om maar niet te spreken over de Meningitis. Tegen de Meningitis – bacterie hebben wij normaal gesproken geen afweer, omdat in de schil van die bacterie een suikerconstructie zit die ook in onze hersenen voorkomt. Dus daar maken we geen afweerstoffen tegen.

Wat doen ze dan? Ze nemen die suikerconstructie en hangen die aan een eiwit van difterie of tetanus, daar tegen maak je wel afweerstoffen en die pakken gelijk ook de suiker, waardoor je dus afweerstoffen gaat maken tegen je eigen suikerproces.

Uit een Zweeds / Fins onderzoek is gebleken dat bij de ‘hemofilie influenza B’, dat is ook zo’n hersenvliesziekte, 1 op de 1700 kinderen als gevolg van de inenting jeugdsuiker ontwikkeld, terwijl de HIB 1 op de 10.000 tot 15.000 voorkomt.

Dan denk ik waar zijn we mee bezig met z’n allen.

Opmerking: Maar je durft het eigenlijk niet om het niet te doen.

Antwoord: Ik snap het, omdat als er complicaties optreden bij die natuurlijke ziektes kan dat levensbedreigend zijn. Maar als je de statistieken gaat bekijken, sterven er meer kinderen of zijn er meer kinderen met langdurige gezondheidschade als gevolg van de vaccinaties dan dat je sterfte voorkomt.

Er is een heel interessant boek ‘Vaccinaties’ over van een regulier onderzoeker en arts, Viera Scheibner. Als je dat leest dan doe je het nooit meer.

Vraag: Als je nou naar Afrika gaat, is een inenting tegen hepatitis dan niet nodig?

Antwoord: Nee, weet u wat het probleem is met hepatitis, je hebt verschillende variaties. Het belangrijkste om hepatitis te voorkomen is, dat je water moet koken, gezond voedsel en zeker geen vlees van de markt moet eten, dan kun je redelijk veilig naar Afrika.

Opmerking: Er staat vaak ‘aanbevolen’, die en die inenting, o.a. ook malariatabletten, ik heb er altijd mijn twijfels over gehad.

Antwoord: De effectiviteit van de malariatabletten wordt ernstig betwijfeld, ook in de reguliere wereld. Mijn broer reist elk jaar naar India en elk jaar neemt hij braaf mijn homeopathische pilletjes malaria in zijn zak mee. Al die 20 jaar heeft hij nog nooit malaria gehad terwijl hij midden in de malariagebieden zit. Dat is het enige antwoord wat ik erop heb. En er is geen land waar zoveel homeopaten zijn als in India, 150.000 zijn er. Ga met een goede homeopaat praten als je ernaar toe wilt.

Wat ze in de statistieken niet laten zien is dat een X-aantal mensen met inenting terugkomen uit Afrika met die ziektes, omdat de inenting ook de ziektes kunnen oproepen en de vatbaarheid vergroten. Dus het is ook nog niet eens zonder risico.

Vraag: Ik zat te denken, wij zijn ingeënt en onze kinderen zijn allergisch voor alles wat je maar bedenken kan, dus de volgende generatie krijgt allemaal weer klachten van de inenting die wij hebben gehad.

Antwoord: Klopt!

Opmerking: Mijn zwager is maar 23 jaar geworden en zij konden nooit ontdekken waarom hij zo jong darmkanker heeft gekregen. En onze kinderen zijn dus weer allergisch voor eiwitten.

Antwoord: Alsjeblieft, daar heb je wat wij noemen kankerbelasting in de familie. Dus het is latent aanwezig en kan actief worden door die inenting. Het kan, ik zeg niet dat het zo is.

Vraag: Zijn er nog andere klachten als gevolg van de inenting?

Antwoord: De lijst van gevolgen van inenting is erg groot tot aan de meest ernstige ziekte toe, maar ook problemen als autisme, ADHD en deficiënties van het immuunsysteem. Er kan van alles gebeuren, je hebt met zo’n subtiel evenwicht te maken, je moet er niet met zo’n paardenmiddel erin gaan roeren.

Een groot onderzoek van de Engelse gezondheidsorganisatie heeft laten zien dat de kinderen die niet ingeënt zijn een drie keer zo goed functionerend afweersysteem hebben als de kinderen die wel ingeënt zijn. Dat geeft te denken en ik ben heel blij dat mijn moeder eigenwijs was, mijn grootvader was ook homeopaat.

Vraag: Als er een ziekte uitbreekt en je bent niet ingeënt, kun je dan op tijd nog iets doen?

Antwoord: Ja natuurlijk, zo heeft de homeopathie het al 200 jaar gedaan.

Inge: Je kan er inderdaad niets in adviseren, maar ik zeg wel altijd tegen mensen over die vaccinaties, je moet ook durven zien dat een kind ziek is. Als een kind hoge koorts heeft en je bent meteen al bang 'heeft mijn kind polio?', daar moet je wel tegen kunnen.

Franc: Ja precies, wat ik altijd tegen mensen zeg 'jij moet zelf beslissen waar jouw verantwoording ligt en als je heel bang bent moet je beslist gaan inenten'.

Als je het niet wilt ben ik alleszins bereid je te steunen, maar dat betekent dat je je als ouders zult moeten verdiepen in hoe zien al die ziektes eruit en wat zijn de verschijnselen, zodat je ze kunt herkennen. Zodra je twijfelt moet je bij mij aan de bel trekken of de huisarts laten komen, zodat we op tijd kunnen ingrijpen. Want op zich is een bof, een mazel of een kinkhoest niet gevaarlijk, je moet zorgen dat het niet uit de hand loopt. Dus als je het niet doet moet je zorgen dat je kennis hebt en dat je een verbinding hebt met een homeopaat of een andere genezer die in staat is om zo'n ziekte te managen en die je kind kent.

Ik behandel geen kinderen als ik ze niet ken. Als ouders dat willen zeg ik 'het is goed', maar dan kom je met het kind langs zoals het nu is, zodat ik weet met wie ik te maken heb voor het geval er zo'n toestand ontstaat. Dan ben ik bereid je te steunen en durf ik het risico te nemen, anders niet.

Mijn eigen kinderen zijn ook niet ingeënt en allemaal kerngezond.

Vraag: Waaraan herken je dan die eiwitstoornissen?

Antwoord: Dat is als leek heel moeilijk te zien, daar moet je eigenlijk heel diep in de fysiologie gaan. Voedselallergiën, zeker als het een melk- of kaasallergie is, zijn een eerste aanwijzing dat er zo'n soort patroon in de familie is. Maar het hoeft nog niet met die kanker te maken te hebben, er zijn meer eiwitstoornissen. De dingen zijn niet 100%, je moet altijd voorzichtig zijn.

Vraag: Kan iemand die met een dieet en homeopathie behandeld is voor voedselintolerantie gevoeliger worden voor andere stoffen? En hoe kan dat dan?

Antwoord: Ja, dat kan. Het kan zijn dat dezelfde verstoring die de voedselallergie heeft veroorzaakt nog steeds in het organisme is en dat je dus de behandeling nog verder voort moet zetten. Het kan ook zijn dat je een laag bloot hebt gelegd die je eigenlijk cadeau hebt gekregen van je ouders, waar je dan toch ook mee aan het werk moet.

Of je hebt een laag bloot gelegd van een eerder ziekteproces in de jeugd jaren, maar het manifesteert zich nu anders omdat je verder bent in je ontwikkeling. Er zijn vele mogelijkheden en ook niet ondenkbaar, mogelijk heeft de homeopaat een fout gemaakt. Wij zijn ook maar mensen en je kunt ook met de homeopathie iemand zieker maken als je het niet goed doet. Homeopathie is niet ongevaarlijk en moet goed gedaan worden, niet voor niets duurt onze opleiding zes jaar. En dan nog hebben we zoiets van 'eigenlijk willen we ze nog niet loslaten, maar we kunnen het niet maken om ze nog langer vast te houden'.

Dank u wel!

verzorging verslag: Brit Janssen

